

KAČENKA A KRAKONOŠ

Jak to vlastně začalo ...?

Seděli jsme s přítelem a jeho rodinou v malé chalupě uprostřed Orlických hor. Venku ležela asi metrová vrstva sněhu, foukal silný vítr a tvořily se vysoké návěje. Uvnitř hrála velká kachlová kamna a bylo zde mile teplo a útulno. Silný náraz větru se opřel do štítu, až krovy zapraskaly. Všichni ztichli a poslouchali hučení vichru za okny.

„To zase vyhnala Kačenka Krakonoše,“ povídám. No to jsem si dal. Už se na mne sesypaly zvědavé dětské otázky.

„Jaká Kačenka? Kdo je to? Co dělá Krakonoš v Orlických horách, vždyť ten přece panuje na Krakonoších? Co má vítr společného s Krakonošem?“

„Tiše, tiše,“ uklidňoval jsem malé zvědavce, „pěkně se posad'te a dobře poslouchejte. Hned se všechno dozvíte.“

Už je to hodně dávno, kdy se Krakonoš ještě občas vydával mezi lidi. Vrátil se z jedné takové touláčky, usmíval se pod vousy, jak potrestal nepoctivého pekaře, ale najednou celý posmutněl. Vzpomněl si totiž, že znovu bude ve svých horách sám a sám. Celý se z toho tak zachmuřil, až se nad horami začaly stahovat temné

mraky. Náhle se ale plácl do čela, jen to zadunělo, a lidé v podhůří se s obavami dívali k vrcholům hor, jestli nepřichází bouřka.

„Už to mám. Najdu si hospodyni a ožením se.“

Vtom se však zarazil:

„No jo, kde ji mám ale vzít? Asi bych se měl po nějaké poohlédnout.“

Postavil se na vrchol Sněžky, máchnutím ruky rozehnal mraky a koukal, kde by ta jeho příští žena vlastně mohla být. Rozhlížel se široko daleko. Krušné hory, Český les, Šumava ..., ale nikde žádná taková, která by mu padla do oka.

Až mu přišlo podívat se tím směrem, kde sluníčko vychází. Za pískovcovými skalami, co jsou kolem Broumova, leží Orlické hory. Tenkrát se jim však ještě říkalo Kačenčiny. To proto, že na nich vládla princezna Kačenka.

Tam Krakonoš zahlédl dívku. On, otrlý horal, který už viděl tolik krásy ve svých horách i mezi lidmi, byl překvapený jejím půvabem. Popadla ho zvědavost. Kdo je ta neznámá kráska a jaká vlastně je? A protože nechtěl kupovat zajíce v pytli, zavolal si svůj nejtajnější vánek, ať se trochu proletí po sousedních horách a vyzví, co a jak.

Větríček se něžně propletl mezi květy horských bylinek, pročechral srst mohutným jelenům a pohlížel si s vlasů té, za kterou byl poslán. A navečer hlásil svému pánovi, že ona dívka je sama Kačenka, princezna sousedních hor. Mladá a líbezná paní, která

pomáhá lidem, ale přitom dbá na to, aby neubližovali přírodě - lesům, loukám, potůčkům i řekám, zvířatům, ptákům, všelijakým broučkům - všemu, o co se ona ve svých horách pečlivě stará.

To byla pro Krakonoše potěšující zpráva. Srdce se mu rozbušilo jako nějakému mladíkovi a úplně zapomněl, že už nějakou tu stovku let chodí po tomhle světě. Hned zrána se vykoupal v horském potoce, učesal svou mohutnou hřívu vlasů, urovnal vousy a s kyticí těch nejkrásnějších horských květů ze své zahrádky se rozletěl jako mohutný víchř tam, kde pramení Divoká Orlice.

Kačenka stála právě uprostřed louky pod Bukačkou a prohlížela poupata zlatých lilií, když v tom se buky zatřásly až v kořenech, smrky a jedle se ohnuly takřka k zemi a nad hlavou ji zahučel prudký vítr. než si stačila uvědomit, co se to vlastně děje, stojí před ní mládenec v mysliveckém oblečení a podává jí krásnou kyticí. Kačenka si ho pozorně prohlíží a přemýšlí, kdo to asi je. Když se upřeně zadívá svému nenadálému návštěvníkovi do očí, už ví, koho má před sebou. Krakonoše. Jedině on může mít v očích krásu slunečného rána a současně hromy a blesky divoké bouře i krutost zimních vánic. Ale on už také ví, že je poznán, a hned spustí:

„Milá paní sousek, omlouvám se, že jsem vás tak nenadále překvapil. Rád bych poznal blíže své sousedy, a tak

jsem si dovolil vás navštívit.“

A už k ní mluví sladce, jako když med lžičkou ukrajuje. Kačenka je ale hned jasná, že mu jde určitě o něco docela jiného. Ale o co? Najednou slyší slova, při kterých se jí až zatajil dech. Krakonoš jí žádá o ruku. Nabízí jí, aby se stala jeho ženou a paní Krakonoš. Celá se tím vylekala. Což o to, trochu ji ten zájem potěšil, ale tak najednou? Když se vzpamatovala z toho překvapení, poděkovala Krakonošovi za jeho nečekanou nabídku, a že si to musí přece jen trochu rozmyslet. Ať zatím zůstane hostem na jejích horách a cítí se tu jako doma.

Krakonoš takové okolky nečekal, dokonce se ho to trochu i dotklo, protože byl přesvědčen, že ta, kterou si vybere, bude ráda jeho ženou. Ale co, hlavně že ho Kačenka hned neodmítla, alespoň se spolu lépe poznají.

Vzácný host už trávil na návštěvě u Kačenky třetí týden a prohlížel si její panství. Hluboké tůně kolem Zemské brány, divoké lesy, táhnoucí se po hřebenech Orlických hor, bučiny v podhůří i horské louky plné květů. S potěšením sledoval jak dobře si jeho hostitelka vede.

Také ona bedlivě pozorovala svého návštěvníka. Viděla, že horskému hospodářství skutečně rozumí a dovede ocenit její péči o hory. Přitom jí však neušlo, že tuze nerad slyší jiný názor a hned se rozkatí, když s ním Kačenka v něčem nesouhlasí. To s ní pak třeba celý den ani nepromluví.

Jenomže ona nemá čas stále si ho udobřovat. Natož pak kdyby spolu vládli dvěma horstvům ... Ne, ne, to by určitě nedělalo dobrotu, uvažovala Kačenka.

A tak jednou večer, po dobré večeři, začala Kačenka pěkně opatrně a s velkými okolky. Lichotkami šetřit nemusela. Vždyť Krakonoš byl celkem pohledný muž a dobrý hospodář.

A Krakonoš? Ten jen zářil. Kterýpak mužský není rád, když vzbudí zájem u ženy. Vždyť to už mě má vlastně ráda, pomyslel si. Jen aby už konečně řekla, kdy se stane mou ženou.

„Milý Krakonoši, velice mě těší tvůj zájem, není však dobré tak pospíchat. Přece jen se zatím známe tuze málo. Budu ráda, když ještě nějaký čas zůstaneme přáteli a ...“

Ale to už jako když do Krakonoše píchne, došlo mu, jaká písnička se tady zpívá. Když ho tedy Kačenka nechce, tak on už tady nemusí být. Chvatně se rozloučil a byl ten tam. Jen mohutné dunění a praskání stromů bylo slyšet ze směru, kde leží Krakonoše. To navztekaný Krakonoš šel domů cestou necestou a zuřil.

„Ona si mě dovolila odmítnout, mě samotného vládce Krakonoš. Ona, taková nicka! Hory má, že bych je dlaní přikryl, a takhle si dovoluje. Co ona si o sobě vlastně myslí?“

Ten řádil. Zůstávaly za ním polomy, padlé stromy, rozbité střechy lidských obydlí, prostě jedna velká spoušť.

Když se po čase doma uklidnil a

vše si znovu rozvážil, uznal, že jeho sousekka je nejen krásná, ale i moudrá a patrně bude lepší zůstat dobrými přáteli než se stát věčně rozhádanými manželi.

A tak tedy chodí mocný sousek do Orlických hor na návštěvu. Když přichází, tak to není ještě tak zle. Když se ale vrací a vzpomene si, s jakou ho Kačenka tenkrát vyprovodila nebo ho i teď znovu nějak pozlobila, nadělá pak spoustu škod. A lidé si tu v horách říkají, že fouká „polák“ nebo „Bergwind“, což je mrazivý horský vítr, a připomenou si neslavné Krakonošovy námluvy.